

Ryszard Rogosz, Eugeniusz Cnotliwy

Stargard

Informator Archeologiczny : badania 5, 224-225

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Na podstawie uzyskanego materiału ceramicznego można wnioskować, że osada określana jako stanowisko Nr 3 funkcjonalnie jest związana z drugą fazą grodziska w Starym Drawsku /XI-XIII w./ oraz z zamkiem, a zwłaszcza z początkowym okresem jego istnienia /XIV-XV w./

STARGARD

P.P. PKZ Oddział w Szczecinie
Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska

Badania prowadził mgr Ryszard Bogoss /auter sprawozdania/ pod kierownictwem dr Eugeniusza Cnotliwego. Finansował WKZ w Szczecinie. Drugi sezon badań: Podgrodzie wczesnośredniowieczne i miasto średniowieczne. Materiał zabytkowy z XI-XIV wieku.

W nawiązaniu do wyników badań sondażowych z roku 1963 i systematycznych badań wykopaliskowych z 1970 r. zdecydowano przebadać północno-zachodnią część Starego Miasta. Teren ograniczony od zachodu korytem Małej Iny, od północy Bramą Młyńską i murami miejskimi, od południa starym spichrzem przeznaczony jest w roku 1972-1973 pod zabudowę mieszkalną.

Wykop o wymiarach 5 x 20 usytuowano na osi wschód-zachód, na wschodnim skłonie wzniesienia, oddzielonego od pobliskiego grodziska /rejon baszty Białogłównki/ niewielkim obniżeniem terenowym, stanowiącym jak się okazało w wyniku badań, dawne koryto odnogi rzeki Iny. Celem było ustalenie funkcji, rozplanowania i chronologii tego wyodrębnionego osłonu wczesnośredniowiecznego i młodszego miasta.

Dzięki badaniom rozpoznano układ zabudowy XVIII-wiecznej i nieco starszej. Z tego okresu przetrwały kamienne fundamenty dwóch zabudowań gospodarczych, które szczytami zwrócone były do dobrze zachowanej ulicy biegnącej w układzie północ-południe. Poniżej, wystąpiły warstwy nasycone materiałem późnośredniowiecznym /główne naczynia tzw. siwaki/ zalegające na resztkach kamiennego bruku stanowiącego ciąg komunikacyjny na osi wschód-zachód, w stronę pobliskiego, potwierdzonego źródłowo portu na rzece Inie.

Pod brukiem zalegały wyłącznie wczesnośredniowieczne warstwy próchniczne bez wyraźniejszych śladów trwałej zabudowy. Występowały w nich stosunkowo dobrze zachowane paleniska, wśród których na uwagę zasługuje zespół o średnicy do 3 m mocno nasycony żużlem. Liczne zabytki, głównie zaś przedmioty i półwytwory żelazne, wydają się wskazywać na jego rzemieślniczy charakter, analogicznie do zespołu odkry-

tego w 1968 r. na dziedzińcu zamkowym w Szczecinie. Nieswycie bogate nasycenie warstw wczesnośredniowiecznych materiałem kulturowym, głównie ceramiką /27 tys. ułamków/, bogatym zestawem przedmiotów żelaznych /300 sztuk/, ozdobami / paciorki szklane i kablęcoski skroniowe/ oraz skupiskiem monet /8 szt./ pośrednio wskazują na rzemieślniczo-handlowy charakter podgrodzia.

Pierwszy sezon badań zakończono średnio na głębokości 2 m, poniżej, jak stwierdzono, w wyniku kontrolnych wierceń należy oczekiwać dobrze zachowanych konstrukcji drewnianych zalegających w mierzwie przeciętnie do głębokości 4 m poniżej obecnego poziomu użytkowego.

STAWY, pow. Jędrzejów

Zespół Badań nad Polskim Średniowieczem Uniwersytetu Warszawskiego i Politechniki Warszawskiej

Badania prowadziła mgr Zofia Woźnička.
Finansował Zakład Badań Polskiego Średniowiecza UW. Czwarty sezon badań. Grodzisko i osada wczesnośredniowieczna.

Przeprowadzono 2 wykopy na przedłużeniu ubiegłorecznych. Wykopem po osi NS przecięto południową część wnętrza grodu. Warstwy z okresu istnienia grodu obwarowanego trzema pierścieniami wałów i fos zostały prawdopodobnie zniszczone przez orkę. Nie ujawniono żadnych obiektów zabudowy wnętrza, które byłyby współczesne zespołowi materiału znalezionego w roku 1969 w III /wewnętrznej/ fosie grodu.

Warstwa przesiewana ma grubość od 40-80 cm i sięga niejednokrotnie do stropu calca. Pod nią odsłonięto następujące obiekty:

- 1/ dwupoziomą siemiankę ze starszym, wysokim paleniskiem z dużych kamieni, między którymi znalezione 2 fragmenty szlaku żelaznej i z młodszym paleniskiem z drobnych kamieni. Na obu poziomach znalezione dość podobny zespół ceramiczny: ceramika górą obtaczana i kilka fragmentów całkowicie obtaczanej, między innymi jedno całe naczynie górą obtaczane, które należy wiązać z młodszym poziomem użytkowania chaty, datowanym w przybliżeniu na wiek X lub początek XI;
- 2/ dwie jamy z niewielką ilością materiału, prawdopodobnie z tego samego okresu;
- 3/ dno wąskiej fosy przebiegającej na tym odcinku w kierunku NE - SW, szerokości 1,5-2 m. W przydatnej partii wypełniska fosy występuje materiał podobny, jak w omówionych wyżej obiektach. Warstwa zale-